

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2004. júl.–aug.
IX/4. szám

Ára: 200,- Ft

Kópháza - Kegyszobor

*ális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Az Isten nagysága

*Az egek hirdetik Isten dicsőségét,
az égbolt vallja kezének művét.
A nap továbbadja a szót a másik napnak,
az éj jelenti a hírt az éjnek.
Nem beszéd ez, nem szó, hang nem hallható, a hír mégis terjed,
szerte a világon, a szózat elhangzik a föld határáig.
Ott vert sátrat a napnak:
mint a vőlegény, lakából úgy kel fel,
s ujjong, akár a hős, aki megfutja pályáját.
Az ég egyik szélén kel és siet a másik szélére,
tüze elől semmi sem rejtőzhet el.
Az Úr törvénye tökéletes, enyhíti a lelkeket.
Az Úr tanúsága meghízható, a balgát bölccsé teszi.
Az Úr parancsai egyenesek, földerítik a szívet,
útmutatása érthető, megvilágítja a szemet.
Az Úr félelme tiszta s örökké megmarad.
Az Úr ítéletei igazak és mind jogosak,
értékesebbek az aranynál, a tiszta aranykincsénél,
szavai édesebbek a méznél, a lépből kicsordult méznél.
Szolgád hűségesen megtartja őket,
hisz követésük bő jutalmat terem.
De ki látja meg saját hibáit?
Tisztíts meg mindtől, ami rejtve maradt!
Őrizd meg szolgádat a kevélységtől, nehogy hatalmába ejtsen!
Akkor mentes maradok a bűntől és tiszta a súlyos vétektől.
Teljék örömed számnak szavaiban,
s engeddd, hogy szívem szándéka elérjen hozzád,
Uram, menedékem, üdvözítőm!*

(Zsolt 19.)

Tartalomjegyzék

H. Newmann: Elefántcsont torony	1
H. Newmann: Dávidnak tornya.....	2
A Boldogságos Szűz hét órája.....	2
Liguori Szent Alfonz: Mária tisztasága.....	4
Jézus szent vérének ünnepén.....	7
Aranyszájú Szent János: Jézus szent vérének ünnepén.....	8
Litánia Jézus szent véréről	9
Barsi Balázs: A személyes istenszeretet iskolája	11
Vassula: Szívedet szeretném közel vonni a Szívemhez	20
Gobbi: Az én fényem pápája	21

Máriakegyhelyek:

Kópháza	22
Knock.....	23
Mindszenty József: A Magyarok Nagyasszonya karja nem hanyatlik le....	24

Rózsafüzér:

A rózsafüzér erejének megtapasztalása életemben	28
---	----

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
A Knock-i Miasszonyunk Írországbán

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Elefántcsont torony

H. Newmann

A torony olyan építmény, amelynek általában rendkívüli jelentősége van, és büszkén emelkedik ki a környezetből. Toronynak nevezik például ma is Angliában azokat a személyeket, akik környezetükből magasan kiemelkednek.

A kimagasló nagyságot is joggal tulajdoníthatjuk a Szentséges Szűznek. Bár az Úr szenvedésének ideje alatt hasonlíthatatlanul többet szenvedett, mint az apostolok, mert édesanya volt, mégis fönségesnek mutatkozott, fölötte állott azok minden kicsinységének és ingadozásának. Szünetében mélységeiben nyilatkozott meg lelki nagysága. Az Úrnak az Olajfák hegyén átélt halálgyötrelmében az apostolok fáradtan és csüggedten elaludtak; nem harcolnak kedvetlenségük ellen, hagyják, hogy a gyöngeség elnyomja őket. Igen, az apostolok fejedelme, a főpap udvarában a katonák és az ajtónálló előtt megtagadta őt, bár néhány órával előbb magabizóan mondta, hogy az Úrral marad minden szükségében, sőt a halálban is. De a többi apostolok is elhagyták Mesterüket a veszély idején, és gyáván elmenekültek, az egy Szent Jánost kivéve. Elvesztették benne és a nagy eljövendő dolgokban való hitüket, melyeket lelkük előtt feltárt. Minden összetört bennük, amit az Úr három esztendei fáradtságos és végtelenül türelmes munkával felépített. Milyen egészen más az asszonyoknak bátorsága és áldozatkészsége: Mária Magdolnáé például és legfőképpen a Legszentebb Szűzé. Az Írás kifejezetten kiemeli, hogy állott a kereszt alatt. Nem roskadt le a földre, erősen és biztosan állt és tűrte szívének gyötrelmeit, melyek Fiának hosszú szenvedése alatt percről-percre megújultak.

Ez a szenvedésben megnyilatkozó fölséges lelkik nagyság és erősszívűség az apostolok viselkedésével összehasonlítva joggal mondható toronymagasságúnak. A tornyok ugyan nehéz, masszív építmények, melyek a háborút és nem a békét szolgálják, s éppen ezért bár kiemelkedőek, hatalmasok és erősek, mégis nincs bennük semmi kecsesség, szépség és szemnek jóleső, amiket Mária kiváltságaiként ismerünk. Éppen ezért nevezzük elefántcsont toronynak, hogy ezzel jelezzük erényeinek ragyogását, tisztaságát, báját, kellemét és lényének édességét. Mivel mindenki felülmúló erejével és kellemével a legalázatosabb szerénységet egyesítette, az „elefántcsont torony” megtisztelő jelző reávonatkozólag teljesen igazolt.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

Dávidnak tornya

H. Newmann

A torony rendszerint olyan építmény, mely az ellenséggel szemben védelemül szolgál. Dávid király ezen célból hatalmas tornyot épített s ez ősidők óta a Szentséges Szűznek jelképe. Toronynak nevezzük őt, mert egészen különleges módon védte isteni Fiát a gonosz ellenség támadásai-val szemben. Nemkatolikusoknak szokásuk, hogy Mária tiszteletét az Úr Jézus iránti hódolat kevesbítésének tartják. De ennek éppen az ellenkezője igaz. Hiszen csak az Úr Jézus Krisztusra való tekintettel tiszteljük a Szent Szület. Mária tisztelete Krisztus iránti hódolat, s Ő ezt az Ő védelmezőjére, Dávidnak tornyára hárítja.

Ha Mária dicsősége mégoly nagy volna is, Jézusnak, mint az ő Urának és Istenének dicsősége mégis végtelenül nagyobb. A Szent Szűz minden szentsége csak visszfénye, tüköre Isten kegyelmei teljességének, és az ő tisztelete Jézus imádását nagyobbítja és átéltté teszi. Ez a történelemből a legvilágosabban kitűnik. Azok az országok, melyek a Mária-tiszteletet elnyomták, hogy ezzel az Urat emeljék föl, a valóságban az Úr iránti imádást is feladták, sőt az Ő istenségének hitét is nagyrészt megtagadták. De a katolikus Egyház, mely Máriát mindig Isten Anyjaként tisztelte és iránta való benső áhítatát megőrizte, éppoly erős szent Fia istenségének hitében és imádásában. Így volt ez mindig és nem is lehet másként. Mária valóban „Dávidnak tornya”.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

A Boldogságos Szűz hét órája

Egy ízben Gertrúd megint virrasztva töltött egy éjszakát s az Úr kínszenvedéséről való buzgó elmélkedésbe nagyon belefáradott. Minthogy pedig a matutinumot még nem mondta el, érezvén, hogy ereje nagyon fogytán van, így szólt az Úrhoz: „tudod, Uram, hogy emberi gyöngeségem sehogy sem lehet el most pihenés nélkül. Taníts meg azért, mily tiszteletet vagy szolgálatot tanúsíthatnék Boldogságos Anyád iránt, mivel az ő köteles óráit nem tudom elimádkozni”. Az Úr így felelt: „dícséj engem édesen hangzó Szívem által annak a sértetlen szüzességnek ártatlanságában, mellyel ő engem szűzen fogant, szűzen szült és szülés után sértetlen szűz maradt.

Így utánozta az én ártatlanságomat, melyben engem az emberi nem vált-ságáért hajnal idején elfogtak, megkötöztek, arcul vertek, botokkal ütöt-tek s különféle szégyennel és gyalázzal illettek.” Mikor ezt Gertrúd meg- tette, látta, amint az Úr isteni Szívét aranyserleg alakjában Szűz Anyjának nyújtotta, hogy igyék belőle. A Szent Szűz ivott ennek mézédességéből s az ital nemcsak kellemesen kielégítette, hanem szinte magával ragad- va, egész valóját áthatotta. Erre Gertrúd következőképpen dicsőítette a Boldogságos Szüzet: „Magasztallak és üdvözöllek, ó boldogság Anyja, a Szentlélekistennek legméltóbb szentélye, Jézus Krisztusnak, az Atyaisten és a te szerelmes Fiadnak édes Szíve által. Kérlek téged, jöjj segítségünkre minden szükségünkben és halálunk óráján. Ámen.” Ekkor megértette Gertrúd, hogy valahányszor a jelzett módon dicséri valaki az Urat s azon- fölül a Boldogságos Szűz dicsőítésére hozzáteszi ezt a verset: „Magasztal- lak és üdvözöllek ...”, mindannyiszor Jézus Krisztus édes Szívét nyújtja Szűz Anyjának, hogy igyék belőle. A királyi Szűz örömmel fogadja ezt s anyai bőkezűségével kegyesen megjutalmazza őt érte.

És hozzátette az Úr: „dicsérj engem primára édesen szóló Szívemmel abban a szelíd alázatosságban, amellyel a sértetlen Szűz egyre jobban és jobban alkalmassá vált az én befogadásomra. Így utánozta ő az én aláza- tosságomat, amellyel én, élők és holtak bírāja, az emberi nem váltságá- ért a nap első órájában ott álltam egy pogány előtt, hogy törvénykezzék fölöttem.”

Terciára: „dicsérj engem abban a forró vágyakozásban, mellyel engem az Isten Fiát, a fölséges Atyaisten kebléből a maga szűz méhébe vont. Így utánzott engem abban a forró vágyakozásban, amellyel az emberek üdvösségét óhajtottam, midőn megostorozva, tövissel koronázva, a har- madik órában a legnagyobb szelídséggel és türelemmel hordoztam fáradt és sebes vállaimon a gyalázatos keresztet.”

Szeksztára: „dicsérj engem abban a legbiztosabb reménységben, mely- lyel az égi Szűz jóakarát és szent szándék által mindig az én dicsőségem után epedett. Így utánzott engem, ki a magas keresztfán függve, a halál legkeserűbb gyötrelmei között is minden erőmből az emberi nem megvál- tásáért égtem s azért kiáltottam föl: Szomjuhozom! Mert annyira szomjaz- tam az emberi lélek üdvösségét, hogyha szükséges lett volna, még kemé- nyebb és még keservesebb kínokat is készséggel elszenvedtem volna az ember váltságáért.”

Nónára: „dícsérj engem az én isteni Szívemnek s a szeplőtelen Szűz szívének abban a kölcsönös forró szeretetében, amely a legfölségesebb istenséget az ő szűz méhében a leggyöngédebben és elválaszthatatlanul egyesítette az emberséggel. Így utánzott engem, az élők életét, aki kilenc órákor szeretetem nagysága miatt a legkeservesebb halált szenvedtem el a keresztfán az emberiség váltságáért.”

Vesperára: „dícsérj engem abban a törhetetlen hitben, amellyel kínhalálom idején, midőn az apostolok megfutottak s mindenki kétségbe esett, egyedül a Boldogságos Szűz maradt meg rendületlenül az igaz hitben. Így utánzott engem abban a hűségemben, amellyel már meghalva, a keresztről levéve, egész a pokol tornácáig követtem az embert, hogy irgalmasságom mindenható kezével onnan kiragadjam s a paradicsom örömeibe vezessem.”

Kompletóriumra: „dícsérj engem abban a minden magasztalásra méltó állhatatosságban, mellyel az én Édes Atyám minden jócselekedetben és erényben mindvégig állhatatos maradt. Így utánzott engem, ki oly nagy gondossággal hajtottam végre az emberi nem megváltásának művét, hogy amikor keserves halálommal már megszereztem az ember igaz szabadságát, romolhatatlan testemet még a sírnak is átadtam s ezzel megmutattam, hogy az emberiség üdvözítéséért még a legmegalázóbb dologtól sem riadtam vissza.”

(Dr.Dombi Márk: Szent Gertrúd)

Mária tisztasága

Liguori Szent Alfonz

Ádám bűnbeesése után érzékeink egyre lázonganak az ész ellen, mert a tisztaság erényének gyakorlása igen nehéz az embereknek. Jól mondja Szent Ágoston: „A tisztaságért való harcok a legkeményebbek az összes küzdelmek között, mert a háború mindennapi és a győzelem ritka.” Nem hálálhatjuk meg tehát eléggé az Űrnak, hogy Máriában a tisztaság ragyogó példáját nyújtja nekünk.

Méltán hívjuk Máriát a szüzek szüzének – úgymond Nagy Szent Albert –, mert ő volt az első, aki anélkül, hogy példát vagy tanácsot adott volna neki, Istennek ajánlotta fel szüzességét és így ő példát adott a szüzeknek, melyet követhessenek, amiként ezt Dávid is megjövendölte: „Utána szüzek vezetettek a király templomába.” (Zs. 44,15) Tanács nélkül és példa nél-

kül tette, azért mondja Szent Bernát: „Ki tanított meg téged, ó Szűz, arra, hogy szüzességeddel tessél Istennek és e földön angyali életet élj?” Megfelel rá Szent Szofronius: Krisztus e legtisztább szüzet választotta anyjával, hogy ő mindenkinek példaképe legyen a tisztaságban. Szent Ambrus azért a szüzesség zászlóvivőjének nevezi Máriát: Aki kibontotta a szüzesség zászlóját.

Ez a tisztaság volt oka annak is, miért mondja a Szentséges Szüzet gerliceszépnek a Szentlélek: „Szépek orcáid, mint a gerlicéi.” (ÉN1,9) A tisztaságos Mária e gerlice – jegyzi meg Aponius.

Ezért nevezi liliomnak is: „Mint liliom a tövisek között, olyan az én barátnőm a leányok között.” (ÉN2,2) Karthausi Szent Dénes megjegyzi erre, hogy azért nevezi liliomnak a tövisek között, mivel minden más szűz tövis volt, akár magára, akár másokra nézve, a Boldogságos Szűz azonban sem magára, sem másokra nézve nem volt az. Sőt, akik csak látták őt, azokban pusztán látása is tisztaságos gondolatokat és érzelmeket keltett. Megerősíti ezt Szent Tamás: „A Boldogságos Szűznek a szépsége tisztaságra serkentette azokat, kik látták.”

Azt mondja Szent Jeromos, hogy Szent József valószínűleg a Máriával való társalkodás folytán maradt meg szűzi tisztán; és amikor Helvidius tagadta Máriának szüzességét, így írt ellene: „Te azt mondd, hogy Mária nem maradt meg szűznek; nos én többet kérek ki magamnak, még azt is mondom, hogy maga Szent József is Mária által volt szűz.”

Egy hírneves író azt mondja, hogy a Boldogságos Szűz olyannyira szerette ezt az erényt, hogy megőrzése kedvéért még istenanyai méltóságáról is lemondott volna. És mintha ezt árulnák el azon szavai is, melyeket az arkangyalnak feleletül adott: „Mikép lesz ez, hiszen férfit nem ismerek?” (Lk 1,34) Valamint azon igéi is, melyeket végül mondott: „Legyen nekem a te igéd szerint.” Kifejezte ugyanis ezzel azt, hogy csakis abba egyezik bele, amit az angyal neki mondott, hogy anyává lesz, de nem másképpen, hanem csakis a Szentlélek műve által.

Szépen mondja Szent Ambrus: „Aki megtartotta tisztaságát, angyal; aki elvesztette azt, ördög.” Hogy a tiszták angyalokká lesznek, az Úr is mondta: „És olyanok lesznek, mint Istennek angyalai.” (Mt 22,30) A tisztátalanságot pedig gyűlöli Isten, miként az ördögöt. Szent Remigius azt mondja, hogy a felnőttek legnagyobb része ennek a bűnnek következtében kárhozik el.

És ritkán győzedelmeskedünk e bűn fölött, mint Szent Ágoston mondta. De miért ritkán? Azért, mert nem használjuk a győzelemhez szükséges

eszközöket. A lelkiélet mesterei Bellarminnal három eszközt ajánlanak: *Böjt, a veszedelmek elkerülése és az imádság.*

A böjt alatt az önsanyargatásokat értjük, főleg pedig a szemek és ízlés sanyargatását. Bár a Szentséges Szűz Mária telisteli volt Isten szent kegyelmével, mégis igen sanyargatta szemeit, mindig lesütve tartotta, senkire merően nem nézett, miként ezt Szent Epifánius és Damascén Szent János mondják; és hozzáteszik, hogy kisedekorától fogva oly szemérmes és szerény volt, hogy mindenkit bámulatra ragadott. Ezért jegyzi meg Szent Lukács is, hogy amikor meglátogatta Szent Erzsébetet: sietve ment, nehogy hosszasabban házon kívül lássák.

Étel dolgában pedig mint Filibert beszéli, Mária már csecsemőkorában is csak egyszer szopott napjában, amint azt egy Felix nevű remete látomásából tudjuk. Turi Szent Gergely pedig afelől tanúskodik, hogy egész életén át mindig böjtölt. Szent Bonaventúra pedig azt állítja, hogy Mária soha akkora kegyelmet nem talált volna, ha étel dolgában a legmértékletesebb nem lett volna; mert a kegyelem és mértéktelenség nem kedvelik egymást. Egyszerűen oly önmehtagadó volt Mária, hogy reáillik: „Kezeimről myrrha csepegett.” (Én 5,5)

A második eszköz az *alkalmak kerülése*: „Aki pedig óvakodik a töröktől, bátorságban él.” (Péld 11,15) Azért mondotta Néri Szent Fülöp: Az érzékiség elleni harcban csak a félnékek győznek, vagyis akik futnak az alkalmak elől. Mária amennyire csak tehetett, menekült az emberek szemei elől, ezért írta Szent Lukács, hogy Erzsébet látogatására sietve ment a hegyes tartományba. Egy író megjegyzi, hogy a Szentséges Szűz, mielőtt Erzsébetet megszült, visszatért; és az valószínűnek látszik, mert az evangélista így ír: „Mária pedig nála maradt mintegy három hónapig, azután visszatért házába. Azonban Erzsébet szülésének ideje elérkezék és Fiat szüle.” (Lk 1,56,57) És miért nem várta meg a szülést? Hogy elkerülje a sok beszélgetést és látogatást, melyek a szülés miatt okvetlenül bekövetkeztek.

Harmadik eszköz az *imádság*. „És megtudva, hogy különben magamat meg nem tartóztathatom, csak ha Isten adja ... az Úrhoz járultam és könyörögtem neki.” (Bölcs 8,21) A benedek-rendi Szent Erzsébetnek kijelentette a Szentséges Szűz, hogy egyetlen erény birtokába sem jutott nagy erőfeszítés és folytonos ima nélkül.

Azt mondja Damascén Szent János, hogy Mária: „tisztá és tisztaságkedvelő,” azért nem kedveli a tisztátalanokat. De aki hozzá menekül, biztosan megmenekül ettől a kintől, hacsak kiejti is szent nevét telve bizalom-

mal. Avila János ki is mondja, hogy sokan győzedelmeskedtek már, kiket a tisztaság ellen kísértett az ördög, a szeplőtelenül fogantatott Mária tisztelete által.

Ó, Mária, te tisztaságos galamb, hányan szenvednek a pokolban e bűn miatt.

Nagyasszonyom, ments meg engem, tedd, hogy a kísértésnek idején mindenkor hozzád folyamodjam és segítségül hívjalak, mondván: Mária, Mária segíts. Amen.

(Liguori Szt Alfonz: Szűz Mária érényei)

Jézus szent vérének ünnepén

Ez a szent vér bennünk királyi életet teremt, kimondhatatlan szépséget, lelkünk nemességét ellanyhulni nem engedi, szüntelenül táplál és öntöz. Testünkben sem lesz az étel azonnal vérré, hanem átalakul: ez a szent vér azonnal öntözi a lelket és nagy erővel telíti. Ez a titkos szent vér, ha méltón vesszük magunkhoz, messze űzi és eltávolítja tőlünk a gonosz lelket, angyalokat hív hozzánk, sőt magát az angyalok Urát. Menekülnek a gonosz lelkek, ahol az Úr vérét látják, oda sietnek azonban az angyalok. Ez a kiontott szent vér megtisztította az egész világot. Erről a szent vérről Szent Pál a zsidókhöz írt levelében bőséges fejtegetést ad. Ez a szent vér tisztította meg a szentélyt és a szentek szentjét. Ha előképének akkora ereje volt a zsidók templomában, Egyiptomban, ahol meghintették az ajtófélfákat, mekkora hatóereje van magának a valóságnak! Ez a vér tette szentté az arany áldozati oltárt, e nélkül nem merészt a főpap a szentélybe lépni. Ezzel a vérrel avatták a papokat, ez a vér mosta le mint előkép a bűnöket. Ez a szent vér lelkünk üdvössége, szívünk megvidámítója, lelkünk ékessége, ez által gyúl lelkünk nagy vágyakra; ennek tüzetől nyer fényt; ez a kiontott szent vér tette láthatóvá az égfelé vezető utat.

Jézus szent vérének ünnepén

Aranyszájú Szent János

Valóban félelmetesek az egyház szent titkai, valóban félelmetesen szent az oltár. A paradicsomban fakadó forrásból folyók eredtek, ezen a szent oltáron fakadó forrásból a kegyelem csatornái folynak, e folyók mellett nem terméketlen fűzfák szomorkodnak, hanem égig érő fák, ezek mindig meghozzák gyümölcsüket a maguk idejében, melyek soha el nem száradnak. Ha valakit elöntenek az indulatok, siessen ehhez a forráshoz és fékezze felindultságát. Mert ez a forrás lecsendesíti az indulatot, ami kiszáradt és felégett, azt felüdíti; nemcsak azt, amit a nap heve szárított ki, hanem azt is, amit az ördög tüzes nyila égetett fel. Mert onnan felülről származik, ott a gyökere, onnan hinti szét üdítő harmatát.

Ebből a forrásból számos patak ered, melyeket a Szentlélek bocsát ki, a Fiú a közvetítő megnyitja érzeinket. Ez a forrás a fény kútfeje fényözönt kibocsátó forrás. Látva a forrás szépségét, a mennyei hatalmasságok segítőtleg lépnek közbe, mivel látják a csodálatos erőt és a megközelíthetetlen ragyogást. Olyan ez, mintha lehetséges lenne az, hogy valaki folyékony aranyba mártsa kezét vagy nyelvét, ami azonnal megaranyozódna. Mindezt az említett szent titkok fokozott mértékben nyújtják a léleknek. A kegyelem folyója tűznél erősebben tör elő, de nem éget, hanem megtisztít. Ennek a szent vérnek előképe volt az oltárok véres áldozata. Ez a világ váltságdíja, mellyel Krisztus megváltotta egyházát és felékesítette. Mint aki szolgákat vesz, arannyal fizet értük és ha ékesíteni akarja őket, arannyal díszíti; Krisztus is vérén vett meg minket és vérével ékesít. Akik ebben a szent vérben részesednek, egysorban állnak az angyalokkal és főangyalokkal és égi hatalmasságokkal, Krisztus királyi köpenyét vették fel és felövezték magukat lelki fegyverekkel. De eddig semmi nagyot sem mondtam: magát Krisztus királyt öltöttem föl.

Amint nagy és csodálatos dolog, ha ártatlan lélekkel közeledsz, üdvösséghez közeledtél; ha rossz a lelkiismereted, ítélethez és büntetéshez. „*Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának.*” (1Kor 11,29) Ha azok, akik a királyi bíbort beszennyezik, büntetést kapnak, mi csodálkozni való van azon, ha azok, akik ezt a szent testet bűnös lélekkel eszik, ugyanazt a büntetést kapják, mint azok, akik

ezt a szent testet szegekkel átverték? Figyeljük csak Szent Pál milyen félelmetesnek mondja ezt a büntetést: „Ha valaki megveti Mózes törvényét, irgalom nélkül meghal két vagy három tanú szavára; mennyivel súlyosabb büntetésre tartjátok méltónak azt, aki lábbal tapossa az Isten Fiát, és tisztátalannak tartja a szövetség véré, mely által megszenteltetett?” (Zsid 10,28-29) Figyeljük önmagunkat Szeretteim, mikor ily nagy javakban van részünk. Mikor hirtelen eszünkbe jut, hogy valami rosszat mondunk, mikor észrevesszük, hogy elragad bennünket a harag és más gonosz indulat, szálljunk magunkba és fontoljuk meg, hogy a Szentlelket kaptuk. Ez a meggondolás lecsendesíti indulatainkat. Meddig ragaszkodunk még a jelen javakhoz? Meddig nem ébredünk még föl? Meddig nem gondolunk még saját üdvösségünkre? Gondoljuk meg, milyen kegyes volt velünk szemben az Isten, adjunk szívből hálát neki, dicsőítsük ne csak hitünkkel, hanem tetteinkkel is, hogy elnyerjük az örökkévaló javakat a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmével és emberszeretetével, akivel együtt Atyának és Szentléleknek dicsőség most és mindig és örök időkre. Ámen.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédei VI.)

Litánia Jézus szent vérééről

Uram, irgalmazz!
Krisztus, kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz!
Krisztus, kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg
minket!

Mennyei Atyaisten
Megváltó Fiúisten
Szentlélek Úristen
Szentháromság egy Isten
Krisztus Vére, az örök Atya egyszülött Fiának Vére

Irgalmazz nekünk!

Üdvözíts minket!

Krisztus Vére, az Isten megtestesült Igéjének Vére
Krisztus Vére, az új és örök Szövetség Vére
Krisztus Vére, a haláltusában földre hullott Vére

Krisztus Vére, a megostorozáskor kiserkent Vér
Krisztus Vére, a töviskoronától kicsordult Vér
Krisztus Vére, a keresztfán kiontott Vér
Krisztus Vére, üdvösségünk váltságdíja
Krisztus Vére, amely nélkül nincs bűnbocsánat
Krisztus Vére, az Oltáriszentségben a lelkek itala és megtisztulása
Krisztus Vére, az irgalmasság folyama
Krisztus Vére, a gonosz lelkek legyőzője
Krisztus Vére, a vértanúk erőssége
Krisztus Vére, a hitvallók szilárdsága
Krisztus Vére, szüzeket termő vér
Krisztus Vére, a szenvedők enyhülése
Krisztus Vére, a sírásban vigasztalásunk
Krisztus Vére, a bűnbánók reménysége
Krisztus Vére, a szívek békéje és gyönyörűsége
Krisztus Vére, az örök élet záloga
Krisztus Vére, a tisztítóhelyen szenvedő lelkek szabadítója
Krisztus Vére, minden dicsőségre és magasztalásra legméltóbb Vér

Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit

Kegyelmezz nekünk, Uram!

Isten Báránya...

Hallgass meg minket, Uram!

Isten Báránya ...

Irgalmazz nekünk, Uram!

V/ Megváltottál minket, Uram, szentséges Véreddel.

R/ És Istenünk országává tettél bennünket.

Könyörögjünk! Mindenható örök Isten, ki egyszülött Fiadat a világ Megváltójává rendelted, és Vére által megengesztelődni akartál, engedd, kérünk, üdvösségünk árát úgy tisztelnünk, és annak erejével az élet bajaiban úgy nyernünk oltalmat a földön, hogy örökké tartó gyümölcsseinek örvendhessünk az égben. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

(Éneklő Egyház)

A személyes istenszeretet iskolája

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

Bárcsak testvérem volnál, és szoptad volna az anyám emlőjét! Ha utcán lennék, ott megcsókolnálak, akkor nem vethetne meg érte senki. Magammal vinnék és bevezetnék anyámnak házába, és te tanítgatnál, én meg itatnálak fűszeres borral, gránátalma-musttal. A balját a fejem elé teszi a jobbjaival meg átölel engem.

(Én 8,1-3)

Az Énekek énekét nevezhetnénk a személyes istenszeretet iskolájának. Az ember tudattalan világában jelen vannak az ősi, Istennel való végtelenül gyöngéd intimitás szétrobbant maradványai a mély bensőségeségre való öntudatlan vágyakozás formájában.

A bölcsesség könyvében olvassuk: Isten halhatatlanságra teremtette az embert, a saját lényének képmására. Az Éden a Paradicsomkert nem más, mint az embernek ez az őseredeti, őt legmélyebben meghatározó vonatkozása az élő Istenhez, aki saját lényének képmására és halhatatlannak teremtett minket.

A „képmás” szó festményre vagy szoborra utal, és Istennek ez a teremtő tevékenysége a szent író szerint hasonlít a festő illetve szobrász tevékenységéhez, aki önarcképet készít, vagy egy figurát, aki hasonlít rá.

A mesterségek és a művészetek világából hozott hasonlat végtelenül bensőséges értelmet nyer, ha az élő Istenre és saját magamra gondolok. Egyetlen szobrász sem tudja élővé varázsolni, szabaddá tenni, viszont-szeretetre képessé, vagyis személylé alakítani szobrot, amelyet megfaragott.

Isten valakit teremtett, mikor embert teremtett, nem valamit. Mintegy isteni partnerré tett minket, akivel örökké együtt akar lenni.

Tudjuk, hogy az Atya mindent a Fiúban, Jézus Krisztusban teremtett. Így igazában én őrá hasonlítok. Nem Jézus lett hozzám hasonló. Az, hogy Krisztus Ádám fia, csak időbeni vonatkozás, Isten gondolatában viszont az első ember a megtestesült Ige, Krisztus, és Isten művét a bűn sem kezdi ki. Mi mindannyian Krisztus istenfiúságának misztériumában részesültünk. Ez kinyilatkoztatás, vagyis az emberi értelem erre magától nem jött volna rá soha. A gondolkodó ember nem állította volna soha, hogy így

képmása az Istennek. S mivel ez kinyilatkoztatott igazság, elsősorban nem magyarázni kell, hanem ebből kell megvilágosítani életünket.

A mi első, alapvető létbeli vonatkozásunk nagyon mély: a megtestesült Igéhez, Jézus Krisztushoz, az Atya egyszülött Fiához való hasonlóság. Isten az ember orrába fújta az élet leheletét. A szent író egy kezdeti pünkösdöt ír le ezzel. Isten valamiképpen már a Szentlelket közölte az emberrel, a szeretni tudás képességét. Jézus Krisztus az Atya tökéletes képmása. Elsősülött minden teremtmény előtt. Isten szándékában ő az első Ádám (héberül adam = földből alkotott). Gondoljuk el, mit jelent ebben a megvilágításban az, amikor azt mondja Isten: „Nem jó az embernek egyedül lennie”. Ennek így sokkal mélyebb visszhangja van Isten terveinek világában, mert Jézusról állapítja meg, megtestesült Fiáról „Nem jó, Fiam, egyedül lenned”, és megteremti Évát, az Anyaszentegyházat.

Akármennyire idegennek tűnik, ez az összes szent atya tanítása! Ádám, aki egyedül van a teremtésben, a megtestesült Ige, Éva pedig az Egyház, a megkereszteltek gyülekezete, akit Jézus mint Istenember egyedülálló és kizárólagos szeretettel szeret. Ebben a szerelemben születünk bele mindannyian a keresztség és a hit által. Szent Pál apostol így ír az ehezusiaknak:

„Krisztus is szerette az Egyházat, és feláldozta magát érte, hogy a keresztségben az élet igéje által tisztára mosva megszentelje. Ragyogó tisztává akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincs, hanem szent és szeplőtelen. Így szeresse a férj a feleségét, mint a saját testét, mert aki feleségét szereti, önmagát szereti. Hiszen saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja és gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat.” (Ef 5, 25-29)

Most látjuk, hogy a házasság csak azon a mélyebb, alapvetőbb és mindent megelőző kapcsolaton belül érvényes, amely Krisztus és az Egyház (a megváltott lélek) között fennáll; arra épül.

De térjünk vissza oda, ahonnan elindultunk: az ember első, legmélyebb és leggyöngédebb, ugyanakkor létét fenntartó kapcsolatához, mely a teremtő Istenhez fűzi. Ez a kapcsolat nem egyszerű teremtményi viszony, vagyis hogy Isten létrehozott engem a semmiből, hanem gyermeki, illetve testvéri, jegyesi kapcsolat. Fontoljuk meg, hogy ez a vonatkozás egyben létünk gyökere, alapja. Mindenestül ebbe vagyunk beleszöve. Nem arról van szó, hogy az ember már létezett, s az Isten egyszercsak megszerette, és elhatározta, hogy az Ő belső életéből ad neki részt. Nem, Isten öröktől fogva szeretett. A testem, az idegeim, egész lényem az irántam való iste-

ni szeretetből van összeszöve. Itt számomra nincs Éva, nincs Káin vagy Ábel, vagyis ebbe a mélységbe nem hatolnak le emberi kapcsolatok.

Az ember legmélyebb vonatkozása, ami létrehozta és létben tartja, a teremtő Istenhez való tartozása.

A sátán irigysége folytán azonban elbukott az ember, elszakadt az Istentől. Ez az áteredő bűn: átörököljük az Istentől való idegenséget. Kiűzetünk a Paradicsomkertből, pontosabban mi voltunk azok, akik úgy döntöttünk, hogy kilépünk a paradicsomi állapotból, de a katolikus tanítás a Szentírásra alapozva azt állítja, hogy bár örököljük ezt az idegenséget, és előbb-utóbb érzékeljük is ezt az egyensúlyvesztést, de az ősbűn sem tudta kitörölni belőlünk Isten képmását. Hiszen a Szentírás a bűnbeesés után is úgy beszél az emberről, mint akit az Isten szeret, és mint aki képes keresni az Istent, sőt Hénookról például azt olvassuk, hogy az Istennel járt. Isten képmása él bennünk, s így magunkban hordozzuk a paradicsomi állapot nyomait. Ha ezt elfogadjuk mint Isten tanítását, akkor felfedezzük tudataltalan világunkban Istennel való bensőséges kapcsolatunk maradványait, mint végtelen gyöngédségre, elfogadásra való vágyakozást.

Ez az intimitás először is aszexuális. Istenre vonatkozik, ezért nincs köze a szexualitáshoz, csak abba szoktuk beleöltöztetni. Létünk gyökerében kívánjuk, hogy valaki elfogadjon minket, hogy elfogadják a személyünket a létezés forrásánál. Nincs megjelölve a nemiséggel, mert transzcendens, mert túllépi az ember korlátait és Istenre vonatkozik. Feltörhet, megjelenhet minden mélységes álmunkban, egy katasztrófaélményben vagy egy hirtelen vigasztalásban, amiről nem tudjuk, hogy honnét jött és hova megy.

„Sámuel, Sámuel!” – egy hang szólítja a kisfiút. Egyik rendtársam, aki szentül élt és szentül halt meg, mesélte el nekem nem sokkal halála előtt a következő történetet: Egyetemista volt, nem készült sem papnak, sem szerzetesnek. Hazament nyárra az édesanyjához. Éjszaka kint aludt a gangon, édesanyja pedig odabent, a szobában. Egyszer csak valaki a nevéen szólította és ezt mondta neki: „Add nekem a tisztaságodat!” Hasonlíthatatlanul gyöngéd és édes hang volt ez, s az egész kozmoszt átjárta.

Az Istennel való találkozásban mindig két ellentétes elem hat az emberre: a *tremendum* és a *fascinosum*. Az első egyfajta megrendültséget okoz, amely azonban nem hasonlítható az emberi megindultsághoz. Ugyanakkor e megrendültség közepéből mintegy meleg forrásként árad elő a *fascinosum*, Isten végtelenül vonzó, elbűvölő gyöngédsége. Ilyen,

méreteiben és megfoghatatlanságában isteni vigasztalásban mindegyikünk részesülhet.

Egy nagyon kedves, egyszerű munkásember mesélte, hogy munka közben balesetet szenvedett, s eszméletét veszve érezte, hogy sodródik a halál felé. Közben valami végtelenül nagy szeretetet érzett. Azután megmentették, és visszatért a földi életbe.

Ezeket a tapasztalatokat az „odaátról” visszatért vallásos ember ösztönösen istentapasztalatként értelmezi. Én másképp vélekedem. A halál felé sodródást én is átéltem egy rettenetes baleset alkalmával: van izgalom, mindent látunk egyszerre, minden végig lehet gondolni egy pillanat története alatt, majd végtelen nyugalom és csönd költözik belénk. Ez a paradicsomi állapot megmaradt, Istenre emlékeztető foszlánya, amely hirtelen felkelti az emberben mintegy utolsó ösztönös vágyként, hogy vesse bele magát Isten gyöngéd karjaiba.

Freud tévedett, amikor beszűkített körből magyarázta ezeket az élményeket. Bár kétségtelenül sokat köszönhet neki a mai lélektan, ezzel a tévedésével azonban mintegy „kifordította” az embert magából. Az ember feltétlen elfogadásra, végtelen gyöngédségre vágyik. Ennek az emlékei benne vannak.

Mi is mindannyian tévedünk, amikor ezt emberi gyöngédségre való vágyként értelmezzük, és itt a földön keressük a beteljesülését. Minden alkalommal csalódnunk kell. A jegyes, a házastárs, a testvér, a barát nem Isten, hanem az ő képmása. Legfeljebb velük együtt lehet imádkozni ilyenkor a csend imájával, de semmi esetre sem tőlük várni azt, amit csak Isten képes megadni.

Sokan próbálják az emberi nemiségbe fojtani ezt az élményt, holott sokkal mélyebbről feltörő elemi vágyról van szó. Bizonyítja ezt a halálközeli élmény. Nem a nemi ösztön, hanem az istenösztön nyilatkozik meg itt. Egy földült bensőségesség darabjai beúsztak a tudattalan végtelen tege-réből az érzékelhetőség, a felfoghatóság horizontjába. Ezen a téren azonban elmarad a felvilágosítás. Még minket, vallásos embereket sem világosítottak fel.

Nagyon jó, hogy bizonyos mértékig van nemi felvilágosítás, mely, ha tisztességes, azt célozza, hogy a kamaszkorba jutó fiú és lány ismerje fel, fogadja el a benne megmozduló ősi és hatalmas erőket, tanuljon meg velük élni és felkészüljön a testi-lelki önátadásra, akár a házasságban, akár a szüzességben. De milyen óriási hiányosság, hogy az embert, még a hívőt sem

készítették fel az Istennel való egykori gyöngéd intimitás maradványainak érkezésére, jelentkezésére, fölismerésére.

Milyen zseniális volt az az öreg, félig vak, ráadásul közömbös és lusta pap, Héli, aki bűnös volt, hiszen elnézte, hogy fiai lopkodják az áldozati húst! Mégis a szó igazi értelmében lelkiatya volt, mert Sámuelnek azt mondta: „*Fiam, nem hívtalak. Ha a hang még egyszer szólít, mondd azt: »Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!«*” Nem hagyta, hogy a fiú összekeverje nemi vágyaival és az emberi szeretet mozgulásaival Isten hangját, bár ezek mögött is ott van az Isten utáni vágy, csak hogy ezúttal közvetlenül és a végtelenség igényével jelentkezett. Azt sem hagyta, hogy elfojtsa ezt a belső hangot, egyfajta hallucinációnak tekintve.

Az Édenkert tudattalan emlékei óriási energiát hordoznak, mely felülmúlja az összes ismert pszichés energiát. Olyan, mint a természetben az atomenergia. De nagyon kellene vigyázni arra, hogyan kezeljük! Mert Isten elsősorban saját magának teremtett minket. Ádám és Éva kapcsolatában a bűn előtt ez az ősi, Istennel való kapcsolat egyértelműen ragyogott, közölhetővé vált egymás számára az emberi szeretetben.

A bűnbeesés után azonban abban a pillanatban, hogy az Istennel való intimitást megszakította az ember, megszűnt az emberek egymás közötti kapcsolatának ez az áttetsző, Isten intimitását tükröző és közlő jellege. S hadd jegyezzem meg, hogy ez majd Jézus Krisztusban áll újra helyre. A házasság ezért szentség. Ezért lehetséges, hogy az eredeti bűntől megsebzett ember az emberi szeretetben is megsejt valami végtelenséget. Jól sejtí, de mivel hajlamos a bálványimádásra, könnyen saját vesztébe rohan és partnerét is magával rántja. Valójában még a bűnbeesett ember sem a másik embertől tanul szeretni, hanem Istentől. Az Istennel való legmélyebb egység megmaradt nyomai által keltett vágy hajtja arra, hogy belekapaszkodjék az édesanyjába úgy, mintha Istenbe kapaszkodnék. Jól mutatja ezt az ún. primitív népek zseniális tévedése, mely egy pogány anyaisten-kultust termel ki.

Az édesanya gyermeke iránti szeretetét a gyermek e mélyesleges létebeli egység, a mindenestül való belekapaszkodás igényén, vagyis az Istenbe való belekapaszkodás igényén keresztül fogja fel és élvezi. Őt pszichéje legmélyén az Éden szétrobbant darabjai „emlékeztetik” az ősi, feltétel nélküli szeretetre, melyet ott az ember egész lényével megtapasztalt. Amikor az anyaméhben volt, Istenben volt, aki előlről-hátulról közrefogta őt. A születés azért is rémületes esemény, mert általa a bűntől sebzett psziché-

ben az Édenből való kiűzetés szörnyű ténye idéződik fel. – Mi lesz velem? Kiesem az abszolút védelemből, intimitásból, az Istenből? S amikor az édesanya mégis szeretettel karjába veszi, akkor ez az anyai ölelés az újszülöttben már kezdettől ott szunnyadó ősi, Isten felé való törekvésre ad valamiféle, ha nem is egészen kielégítő választ. Ezért alkotja meg az ember az anyaiszen képét: valójában az anyját isteníti, mert őrá vetítette Isten utáni ősi ösztönös intimitás-vágyát.

Ezek után nincs mit csodálkozni azon, hogy Isten maga is úgy beszél el Izrael felkarolását, mintha egy kitett újszülöttet emelne anyaként magához. A kinyilatkoztatás kezdetén, amelynek az a lényege, hogy Isten még mélyebb kapcsolatba, az ő személyes életébe vonja az embert, így beszél: „Amikor véredben fetrengtél, Izrael, amikor kivetted téged, megsajnálalak és felkaroltalak.” Majd a próféták által olyan egységet, szövetséget, olyan intimitást ígér Izrael népének és rajta keresztül az emberiségnek, amely felülmúlja a paradicsomi állapotot.

Az *Énekek éneke* így egyfajta prófécia, amely Istennek az ember iránti égő, isteni szerelméről szól. Mindez majd a megtestesüléssel teljesebbé válik, amikor Isten fia „emberré lett és közöttünk lakott. Láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt el”. (Jn 1,14) Az Édenkert, a paradicsomi állapot ezt a fajta intimitást azért nem ismerte, mert Ádám a földből vétetett, Isten viszont szellem. Csodálatos benső egység, harmónia, áttetszőség volt közöttük, de „amikor eljött az időnk teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született”. (Gal 4,4)

Isten Fia az én természetemet vette fel. Halandó emberséggel örökre egyesült. Ez az egyesülés jegyesi mozzanat, és végtelenül felülmúlja a vőlegény és menyasszony legszebb álmait is. Van valaki, aki *értem* lett ember. Aki nem csupán megismert és megszeretett engem emberi története folyamán, hanem emberi léte gyökereiben *értem* van.

Ez Jézus Krisztus, aki azért egyesült az én emberséggel, hogy én istenségének részese lehessenek a hit és a keresztség által. Ezért a keresztség szentsége jegyesi és házassági esemény volt az őskeresztény életében. Erre utalnak a hittanulókat fölkészítő szentbeszéddek. Szent Ambrus például az *Énekek Éneke* ötödik fejezetének első mondatát: „Barátaim, egyetek-igyatok, ittasodjatok meg, kedveseim” úgy magyarázta, hogy a katekumenek most megkóstolhatják az isteni édességet a keresztség, a bérmálás és betetőzésképp az Oltáriszentség vétele által. S nagyon fontos, hogy a katekumenek az *Énekek éneke* menyasszonyának szerepébe kell beleél-

nie magát. Ha jegyesként hallgatja Krisztus szavait, akkor érti a leghelyesebben.

A keresztelés ősi rítusa maga is tele volt az *Énekek énekére* való merész utalásokkal. A „menyasszonyt” bevezetik a Király nászházába, vagyis az Egyházba. A keresztelőmedencéhez, baptisztériumhoz vezetett jelölt levette ruháját, s ez az *Énekek éneke* menyasszonyának következő mondatára rímelt: „*Már levettem a ruhámat, hogy vegyem fel újra?*” És Szent Ambrus folytatja: „*Most pedig az angyalok kísérik titeket az oltárhoz és kérdik csodálkozva: »Ki az ott a puszta felől, aki erre tart és a szerelmesére támaszkodik?«*” A megkeresztelt ember, aki Krisztus által az isteni természetből részesült. A bérmálás szentségének kiszolgáltatásakor pedig ezt idézték: „*Tegyél a szívedre pecsétnek, mint valami pecsétet a karodra*”. Ezért nem szabad túl korán bérmálni, hiszen ez egyfajta eljegyzés, ahogy Szent Ambrus *De Sacramentis* című művében olvashatjuk.

Így tehát a tudattalanba leszorult ősi intimitás emlékei felszabadulhatnak. Az *Énekek Éneke* kommentálásával bátorítja az ősegyház a megkereszteltet, megbérmáltat, hogy a feltámadt Krisztust tekintse örök Jegyesének. S ez az állapot messze felülmúlja az ősi istenkapcsolatot. Nemhiába imádkozzuk az egyik karácsonyi orációban: „Isten, aki az embert csodálatosan megteremtetted, és még csodálatosabban újjáalkottad”. Ez a kapcsolat az Eucharishtiában, a szentáldozásban nyeri el teljességét itt a földön. Ezért is nevezzük *communio*-nak, vagyis egységnek, egyesülésnek.

Az igazi keresztyén áldozástól áldozásig él. Úgy kinövi magát a szentáldozás, hogy minden egyéb csak közjáték, minden beleszövődik. Fut a Jegyes; pár pillanatra találkozunk, majd ismét el kell válnunk, mert elolvad szentségi jelenléte. Ahogyan a kenyér megszűnik kenyér lenni, úgy ő is „elfut”, hogy ismét jöhessen. Ennek következtében a keresztyén élet egy soha nem látott személyesség jegyében zajlik.

Egyedülálló módon szeret az Isten. Mi ezt el sem tudjuk képzelni. Ő képes mindegyikünket úgy szeretni, mintha számára egyetlen lennék a világon. Higgyük ezt el! Mennyire hasonlít ez a jegyesek szerelmére, amely nem tűr meg harmadikat, akivel osztozkodni kell. Azt, hogy Isten szeretete végtelen, ne matematikailag képzeljük el, végtelen számú porciót kiadó mennyiségként. Isten szeretete az a kizárólagos, végtelen és személyes szeretet, amelyre minden ember vágyik. Ennek állandó ünneplése a keresztyén ember belső imája, mert ne felejtjük el: az *Énekek Éneke* nem csak Isten irántunk való szerelmét tárja fel, hanem annak ünneplését is.

A legmagasabb rendű emberi kapcsolat az, amely nem csak létezik, hanem amelyet állandóan ünnepelnek is. Amikor például a jegyesek nemcsak tudják, hogy szeretik egymást, hanem egyfajta rítusa van a szerelmüknek. A házasságban ennek az ünneplésnek csendesen folytatódnia kellene. A legnagyobb barátság nem öntudatlan kapcsolat, hanem az összetartozás felismerése és ünneplése is. Ugyanez áll a szülő-gyermek kapcsolatra, és még inkább az Istennel való kapcsolatra.

Isten nem csak mint Atya akarja szeretni tékozló fiát, hanem örök ünneplésbe vonja ezt a kapcsolatot. Emlékezzünk csak a tékozló fiú példabeszédére: „*Húzzatok gyűrűt az ujjára, adjatok rá új ruhát, mert fiam meghalt, de feltámadt, elveszett, de megkerül*”. Ez előtt az ünneplés előtt áll teljesen értetlenül az idősebb fiú. Az Egyházban és minden keresztény lélekben folyik ez az ünnep. Ezért a szent liturgia, az Anyaszentegyház istentisztelete az egész egyháztörténelem legbenső magja. Egyszerre van jelen benne a nászház vigassága, az ingyenesség, a játékszerűség, az ajándékozás, az ének és a szent. S a keresztény ember benső élete is ilyen.

Olvassunk csak bele századunk egy misztikusnőjének, Bossis Gabriellának a lelki naplójába! Annyira bensőséges beszélgetést folytat az Úrral, hogy hangosan nem is nagyon szabad felolvasni, de valahogy így kell imádkozni. Persze mindenkinek a sajátos lelki alkata, temperamentuma szerint. Ezeket írja lelki naplójában:

1945.augusztus 20. Lourdes, ünnepélyes tábori mise:

„Szolgálj Nekem te is: Önként, szeretetből!

Tudod, kinek nevezik azt, aki önként szolgál szerelemből?

Azt mondják: A kedvese!”

Augusztus 21. Lourdes, a Szentségi körmenet közben:

„Semmiképpen sincs arányban az áldozat a jutalommal.

Ó, ha tudnád... Növeld... növeld áldozat-kincseidet!”

„Leányom, ha tudod, mérd föl Szeretetemet.

Hidd el, hogy abból a sok áldozatból,

amelyet a lourdesi tartózkodás kívánt tőled,

és abból a három jófélételeből, amelyet Én diktáltam neked:

1. hogy Hozzám csak mosolyogva beszélsz,

2. hogy mindenkinek testvére leszel, főképp a kicsinyeké,

3. hogy minden este felajánlod Nekem halálodat szeretetből,

hidd el, mindezekből az is fölszáll az Atyához, ami Tőlem van...

Az akarom tehát, hogy ne félj,

Magaddal szemben légy bizalmatlan.

Annál inkább higgy Bennem: hidd, hogy végtelenül szeretlek!”

„Miert félsz, hogy elvész számodra Lourdes, ha itt hagyod?

Nem vagyok-e Én mindig veled? Nem segítelek-e,
nem vezetlek-e, hogy jófeltételeidhez hű maradj?

A Vőlegény irányítja menyasszonyának lépteit, nehogy megüssé lábát...

s mi a legmeghatóbb? Az-e, hogy a menyasszony fél,
vagy az-e, hogy a Vőlegény mennyire figyelmes?

Oly boldog a Vőlegény, ha menyasszonya újra meg újra
alkalmat ad Neki, hogy gyöngéd figyelmét kimutassa...”

1946. április 18., Nagycsütörtök.

A templomban, egyedül az Oltáriszentség előtt:

„A szíveddel jöjj a Szívemhez... a lehető legközelebb.

Tudod, hogy hogyan kell Hozzám közelednek?

Belső és külső csöndben!

El kell hallgattatnod szellemi képességeidet, és Emberlelkembe kell
hatolnod ezekben a szent pillanatokban: az Oltáriszentség alapításá-
nak órája ez, az Utolsó Vacsora termében.

Lelkem már akkor úgy nézett rátok, mint ahogy most tekintek rád!

Ó, milyen lángoló Szeretettel...!”

„Ó, vigasztalásul azok helyett, akik nem hisznek, mondd,

mondd csak, hogy már kezdesz még biztosabb lenni abban,

hogy hatalmas Szeretettel szeretlek, de azt is tedd hozzá,

hogy beismered, méltatlan vagy rá...

Enyhülést nyújtasz így Nekem.”

(Bossis Gabriella lelki naplójából)

Minden kor minden misztikusa, és az olyan keresztények, akik személyes szeretetben éltek a feltámadt Jézussal, az *Énekek Éneke* nyelvét beszéltek. Pontosabban maga az Úr szólt hozzájuk ezen a hamisítatlan bibliai nyelven. Ez a belső ima, benső ünneplés nem tartozik másra, nem arra való, hogy mások is hallják, de a nyilvános istentisztelet az ilyen bensőséges imádkozók jelenlététől forrósodik át, alakul valóban a Vőlegény-Krisztus és a Menyasszony-Egyház párbeszédévé és édes ölelkezésévé.

Szívedet szeretném közel vonni a Szívemhez

Vassula: Újból eszembe jutottak azok, akik hevesen rágalmazzák üzenetedet, Uram, és különösen szereteted nyelvezetét.

Jahve: Imádkozz értük, és áldd meg üldözőidet, hogy irgalmat kapjanak az ítélet napján. A test és a vér mindig rosszat szül, és a rossz tettekben leli örömét. E lelkek nem beszélnek édességemről és istenségemről, mert lelkük nem tudja isteni édességemet megkülönböztetni saját testük és vérük kívánságaitól. Nem látják a különbséget.

Kegyelmet, szentséget és jóságot árasztó ajkammal szólok, galambom, de nem értik, amit mondok és nem tudják értékelni csodálatraméltó tisztaságomat. Szívük oly kemény, hogy nem tudják értékelni Szívem ragyogását és istenségét. Ezért homályosodnak el világosságomtól ezek a szívek. Romlott testükben és gondolataikban engem vádolnak, hogy Szavaim túlzoák és érzelmeseek. Róluk mondom: „Számomra idegenek és nem ismernek engem...”

Vassula: Bárcsak meghallanák és megtanulnák Dávid zsoltáraiból a gonosz beszédűek, hogy ellenségességük alaptalan a Te nyelvezetteddel szemben! Bárcsak megtanulnák zsoltáraidat olvasva, hogy Te vagy zsoltáraid Zsoltára, és hogy a Te Szavaid, emberiség Szerelmese, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél! (vö. Zsolt 19,11)

Jahve: Gyönyörűségemet lelem azokban a lelkekben, akik hagyják, hogy felemeljem őket... Ó, Vassula, minden lelket szeretnék közel vonni a Szívemhez, hogy belém oltódjanak. Téged is így vontalak közel a Szívemhez. Gyermekelem, ezért jelölöm ki kegyesen az utat, melyet mindenki követhet. A becsületesség útját, ami hozzám vezet.

Mint menyasszonyát a szerelmes fiatal vőlegény, én is úgy szeretem teremtésemet: kezem művét.

Minden teremtménynek meg fogom mutatni Szívem lángját, akár barát, akár ellenség.

Ma sokan vizsgáljátok szeretetemet és édességemet saját testi szenvedélyetekhez mérve engem.

Mondom neked: akik ismernek engem, szent módon szemlélik a szent dolgokat. Egy napon őket is szentnek fogják tartani. Akik azonban nem ismernek engem és a szent dolgokat nem szemlélik szent módon, azok érdemük szerint lesznek megítélve.

Szívem minden dobbanása szeretetet kér.

Újból mondom: meghívok mindenkit, barátot és ellenséget, hogy részesedjen Szívem gyönyörűségeiből. Ha elfogadjátok meghívásomat, megér-

titek majd, mennyire lekicsinyeltetek engem életetek folyamán, mennyire lekicsinyeltétek nagyszerűségemet a ti igen gyenge természetektől és világi hajlamaitoktól vezetve. Azt hittétek, hogy felszínes örömeitek és élvezeteitek, melyeket testetek kíván, úriasaki és nagyszerűek. Testetek örömeit és élvezeteit nem lehet összevetni az én istenséggemmel és édességgemmel. A ti örömeitek csupán homokszemek a világmindenségben az én édességgemtől kapott boldogsághoz képest, ami az örök boldogságra visz benneteket...”

(Jézus és Mária sír, 23-24. o., Budapest, 2004.)

Az én fényem pápája

Kedves fiaim, ma mindannyiatokat felszólítalak, alkossatok védelmező imasáncot pápám körül.

II. János Pál pápa a legnagyobb ajándék, akit szeplőtelen szívem elnyert Jézus Szívétől a tisztulás e fájdalmas idejére.

Ő az én pápám. Én neveltem, az én vezetésem alatt áll, égi Édesanyátnak tett önfelajánlása útján, s ezen engedelmesen, gyermeki odaadással és nagy bizalommal halad. Ő tervem fontos része.

Az én fényem pápája ő, fényemet sikerült elterjesztenie az egész Egyházban és e nagyon fenyegetett emberiség körében mindenütt.

Én magam vezetem őt a világ minden útján.

Követ engem a kisgyermek engedelmességével, az apostolok bátorságával, a vértanú áldozatával, a fiú odaadásával.

Ez a pápa az én szeretetem remekműve és az a feladata, hogy mindenkit megajándékozzon anyai gyengédségem karizmájával.

Ma az Édesanya féltő aggodalmával tekintek reá, mialatt Szeplőtelen Szívemet mély bánat szorítja össze.

Mennyi veszély fenyegeti őt, mily erősek azok a csapdák, amiket Ellenfelem állít útjába! Azok, akik életére törnek, készülnek sötét tervük megvalósítására. Számára közel van már a Kálvária és személyes feláldoztatásának ideje.

Legyetek tehát ti, Szívemnek szentelt kedves fiaim számára az öröm hatalmas koszorúja gyermeki szeretetetek, szüntelen imátok, elfogadott és felajánlott szenvedésetek, megélt és tanúsított egységetek révén. Segítsetek igen nehéz keresztjét hordozni papi hűségetekkel. És gyermeki szeretettel legyetek mindnyájan keresztje alatt, hogy vele együtt átéljétek feláldoztatása óráját, miként János volt égi Édesanyátokkal.

(A Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1987. augusztus 13.)

Mária- kegyhelyek

Kópháza

Kópháza Soprontól délkeletre, mintegy 10 km-re fekvő község az osztrák határ közvetlen közelében. A Győri egyházmegyéhez tartozik. Kegye-templomának, a Lorettói Fekete Mária kegyhelyének története a XVII. századba nyúlik vissza, és a Nádasdy Családhoz, Nádasdy Ferenc országbíró nevéhez fűződik. Nádasdy Ferenc, az ország egyik leggazdagabb földesura, buzgó katolikus volt, az ellenreformáció idejében több katolikus templomot, kegyhelyet újított meg. (A Wesselényi-féle összeesküvésben való részvétele miatt I. Lipót császár törvénytelen bírósági ítélet alapján 1671-ben lefejeztette annak ellenére, hogy a pápa is közbenjárt érte.) Tizenhat gyermeke közül a negyedik, Eleonóra, születésétől fogva gyenge, beteges kislány volt. A szülők mindent megtettek érte, de nem tudtak segíteni rajta. A kisgyermekkorától kezdve buzgó, ájtatos leányka nagyon szerette a kópházi erdőben álló kápolnát, amelyben a Lorettói Fekete Mária szobra állt. Gyakran vitette magát ide, és buzgón imádkozott a Szent Szűz szobra előtt. Egy alkalommal, 14 éves korában, fogadalmat tett a Szűzanyának, hogy ha felgyógyul, kolostorba vonul és életét Istennek szenteli. Hamarosan meg is gyógyult, szépséges fiatal lánnyá fejlődött. Készült fogadalma beváltására, ezt közölte is szüleivel, de azok hallani sem akartak róla, mert elhatározták, hogy Wesselényi Lászlóhoz adják férjhez lányukat. Eleonóra nem akart szembeszegülni szülei akaratával, de nagyon vágyott fogadalma teljesítésére. Az esküvőt kitűzték és meg is tartották. Amikor a templomból visszatértek, és a kastélyban megkezdődött a lakodalom, Eleonóra egy ablakmélyedésbe húzódva imádkozott Istenhez, hogyha már nem tudja fogadalmát megtartani, akkor vegye őt magához. Közben vihar támadt, és villám csapott le az ablak mellett álló

lányra, aki azonnal meghalt. A megrendült Nádasdy Ferenc leánya emlékére a kis fakápolna helyére 1670-ben kőkápolnát építtetett, és itt temette el gyermekét. A kápolnát Behovsits Pál plébános gróf Széchenyi Antal cenki földesúr támogatásával a XVIII. század közepén megnagyobbíttatta, illetve helyére építtette a mai kegytemplomot.

A Fekete Mária szobrát Nádasdy Ferenc hozta a kópházi kápolnába a Lajta-hegységen túli Loretto helységről (Sopron megye, ma Burgenland, Ausztria), ahol feleségével, Esterházy Annával a nagy Mária-tiszteelő Esterházy Pál nádor lányával ő építtette meg a Mária „názáreti házát”, az olaszországi Lorettóban lévő Szent Háznak, a legenda szerint Szűz Mária názáreti házának másolatát. (Sok „Loretói kápona” van Magyarországon, például a budavári Boldogasszony (Mátyás) templomban, a budai Szent Anna templomban, a győri karmelitáknál a Szent Ház mása, a gyulai plébániatemplomban, Máriabesnyőn a kegytemplomban, stb.) A kópházi Fekete Madonna szobor az eredeti, szentföldi olajfából faragott, fekete testszínű kegyzsobor másolata. Álló Boldogasszony, bal karján az ülő gyermek Jézussal, akinek bal kezében országalma van. A gyermek Jézus áldó jobbja és Mária kezei az öltözet miatt nem láthatók. A lorettói kultusz kezdetől fogva, de különösen a lepantói ütközet (1571) óta töröktől védő, iszlám-ellenes jelenség volt.

A kópházi templom oltárépitménye – architektúrája, szobrai – a Szent Család názáreti házára utal. A templomban függő XVIII. századi fogadalmi kép a búcsújáróhely hajdani virágzó kultuszát idézi. A rajta ábrázolt Háromkirályok az egykori utazók, zarándokok mennyei pártfogói.

A templom főbúcsúja Nagyboldogasszony ünnepén, Mária mennybevitelének napján, augusztus 15-én van.

K.D.

Knock

Manapság gyakran hallani Írországról, mint az Európai Unió ragyogó pályát befutott tagjáról, hiszen szegényen lépett be és gazdag, nagy államokat is maga mögé utasított a gazdasági fejlődés terén. Az „európai gondolat” ilyen, materialista megközelítése azt próbálja elhíttetni, hogy ez a huszonöt állam legfőbb célja, s nem az erkölcsi értékrend: a béke az európai egységet kigondoló „atyák” valamennyien keresztények, mi több, hitvalló katolikusok voltak, s nem gondolták, hogy kései utódaik még a „keresztényre történő” utalást is

elvetik, noha két évezreden át a keresztény hit, a belőle fakadó erkölcsi rend többet formált e kontinensen, mint uralkodók serege, társadalmi osztályok befolyása. Írországra is elsősorban a hite miatt kell fölnézni, s nem az anyagi boldogulása érdemli ki számára a nemzetközi megbecsülést. Az ír katolikusok ugyanis megküzdöttek hitükért és megőrizték napjainkig, amint ezt a Knocki Miasszonyunk tisztelete bizonyítja. Írország a XII. századtól kezdve fokozatosan Anglia befolyása alá került; majd a Katolikus Egyháznak uralkodóikkal élükön hátat fordító angolok valósággal megszállták a Zöld Szigetet nagy Szentek Szigetét és az íreket katolikus hitük miatt elnyomták. A vagyonekbeosztások, letartóztatások mindennaposak voltak és százezrek vándoroltak ki az Új Világba emiatt. Ha valaki állami hivatalt akart betölteni, esküt kellett tennie, hogy a Szűzanyát nem tiszteli katolikus módon. A legnagyobb ír Mária-szentély Knock városban található. Az égi üzenet vagy inkább látomás választotta, Mary McLoughlin 1879-ben egy sötét, esőfelhőktől terhes éjszakán a plébániatemplom előtt arra figyelt fel, hogy a templom udvarára három emberi alak kőszobra ereszkedik alá. Szólt a barátnőjének, s ketten mentek vissza, hogy szemügyre vegyék a jelenséget. A szoborcsoport három élő alak volt, Szűz Mária, valamint jegyese, Szent József és Szent János evangélista. A Szent Családba született Jézus Krisztus a kereszten anyját a szeretett tanítványára bízta. A látomásnak mások is tanúi lehettek, és az bő két órán át tartott. Szűz Mária és kísérei hallgattak. A zarándokok hamarosan megérkeztek, és erre megszületett az újkori Írország modern zarándokhelye. A látomás mintegy előkészítette a Szent Család ünnepét, amelyet az 1878-ben megválasztott XIII. Leó pápa rendelt el a keresztény családok megerősítése végett.

Török József

A Magyarok Nagyasszonya karja nem hanyatlik le

Mindszenty József

A beszéd a kegykép könnyezésének 250. évfordulóján és a görög katolikusok egyesülésének (Ungvári zsinat) 300. évfordulóján a Mária-kép történetéről szól és az égi édesanya tisztelete mellett az egyház iránti hűségre hív.

Kedves Hívek! Sohase jártam ezen a tájon és most meghatva állok a csodatevő Szűzanya kegyképe előtt, amelyhez a görög katolikus és római katolikus hívek ekkora hatalmas sokasága jött hódolatát bemutatni.

Mint metropolitátok jöttem ide és látva buzgóságtokat, jelenteni fogom Rómába, közös Atyánknak a megpróbáltatások közt kipróbált hűségeteket.

Az évszázadok óta őseitek és általatok rendezett zarándoklatok közt ez a mai zarándoklat különös jelentőséggel bír. Kétszázötven esztendeje van annak, hogy a ti ország híres Mária-kegyhelyetek Mária-képe könnyezni kezdett, hogy ez a könnyhullatás megismétlődjék 1715-ben. Ez a könnyezés nem holmi jámbor képzelődés. Maga az Egyház megvizsgálta és megállapította, hogy a bőséges könnyezés 1715-ben három napon át volt észlelhető; az Istenanya arca a könnyezés idején feketére változott és a könnyes szemek vörösökké lettek. Nemcsak egy-két jámbor látta, hanem eskü alatt kihallgatott tanúk egész sora, iskolázatlanok és tanultak, helybeliek és vidékiek, polgárok és idegen katonák, latinok és görögök, katolikusok és kálvinisták. Az 1751 és 1776-os években a könnyes szem világtalan szeműeket és más súlyos betegeket gyógyított meg.

Oly nagy híre volt a Mária-kép könnyezésének, hogy a Mária-tisztelő I. Lipót király Bécsbe vitette azt. Ekkor került ez a kép a magyar történelembe. Amikor II. Rákóczi Ferenc megindult Kárpátaljáról „Istenért és szabadságért” feliratú Máriás zászlók alatt, kiáltványának a Recrudescuntnak 100 sérelme közt ott van az is, hogy Bécs elvitette a pócsi Mária-képet és nem imádkozhatik előtte a messze vidékek népe. Pedig a követőinek nagy többsége nem katolikus és magát a száz sérelmet is a nem katolikus Ráday Pál szövegezi.

Bizonysága mindez annak, hogy a könnyezés valóság és századok gyermeki kegyelete hálálkodik az Istenanya és a mi Anyánk könnyes szeretetéért.

Ha ezen a kétszázötvenéves fordulón nem volnának mesterséges akadályok és határok, akkor még többen volnánk itt. Itt volna Észak népe nyelvére való tekintet nélkül, itt volna Keletnek hűséges népe. Most egyedül vagyunk a kegykép előtt és egy második Trianon szomorú eseményei vesznek körül bennünket. Soha ennyi könnyed ítélkező nem gyűlt össze megkövacsolni emberi ítéletünket.

Am, nem esünk kétségbe, mert csak a pogányoknak nincs reményük. Mi jól tudjuk, amit az emberek ma gyorsan megalkotnak, holnap már eltűnhet. Sok emberi homokot láttunk mi már leperegni a történelem homokóráján.

Azt is jól tudjuk, ha az emberek el is hagytak, mégsem vagyunk egyedül. Mi a könnyező Szűz Máriánál bejelentjük fellebbezésünket a párizsi

ítélet ellen. A Szűzanya által ahhoz az Istenhez fordulunk, akinél egyedül van az igazság.

Az emberek hirdetik szájukkal az igazságot, de kezükkel mást cselekszenek. Emberek ígérnek, emberek felejtnek. De végeredményében az igazságos Isten szövi a világtörténelem szötteését. Beleszó olyan virágot is, amelyet emberi tanácsok hiába akarnak abból kitépni.

Valljuk a jövőbe nézve Prohászka Ottokár jelszavával: Dum spiro, spero! Amíg lélegzem, addig remélek! Mi remélünk a mi természetfölötti és természetes igazságainkban, azoknak érvényre jutásában.

A reményre biztató jelek előttünk állnak. Biztató jelünk a Magyarok Nagyasszonya, akit jogosan mondunk édes Anyánknak. Az anya a kútba vagy folyó árjába hullott gyermekét gondolkodás nélkül ragadja ki. A börtönbe jutottat az anya keresi föl és veszi körül fájdalommal aggodásával. Az elhalt fegyenc koporsója után senki más nem halad, mint az édesanya az ő mérhetetlen és fogyhatatlan szeretetével. A földi anya szeretete mögött nem maradhat el az égi Anya szeretete.

A földi anyának csak az a fogyatkozása, hogy véges a szeretete és a hatalma. Valamikor lehanyatlak az áldott anyai kéz. A magyarok égi Anyjának karja nem hanyatlak le, mert Ő számunkra is a kegyes, irgalmas és nagyhatalmú Szűz. A mi eleink jól tudták ezt és rendületlenül bíztak mind jóságában, mind hatalmában.

A másik biztató jel a hegyen épült Város, az örök Szikla: Róma. Ő is anya, akit szintén Szent István adott számunkra. Ezt a szeretetet képviseli és gyakorolja irántunk Szentséges Atyánk, XII. Pius pápa. Ebben a rettenetes viharban is kiviláglik, hogy ő nemzetünk egyetlen barátja és védője. Amikor a bíborosi kalap átvételére eléje térdeltem, magyarul mondotta: „Éljen Mária országa!” Mint a szikra a kohóból, úgy csapott ki a pápából a magyar nemzet iránti szeretete.

Vigasztaló jel itt Kelet kapujában ez a mostani hűségnyilatkozat is, amelyet Isten meghallgatott és soha el nem felejt.

Biztató jelek és erőforrások mindnyájunk számára a falvaitokban: a templom, a hitvallásos iskola, a családi ház és a temető.

A templom elsősorban, ahova évszázadokon keresztül a ti őseitek jártak imádkozni, énekelni. A templom a mi magyarságunk legerősebb bástyája. Az egyetértő békességnek jóformán ez egyedüli találkozóhelye, összetartó kapcsa a pártoskodás és viszályok idejében.

A katolikus iskola sok emlegetésre talált a támadás, de még inkább az erélyes védelem részéről. Az iskolai év minapi kezdete fényesen tanúskodott az igazi közvélemény és a szülői felelősségtudat mellett. Nem emlékszünk, hogy valaha is ennyien kérték volna középiskoláinkba, szerzetes iskoláinkba gyermekeik fölvetelét. És e szülők közt igen nagy számmal voltak a más világnézetet valló pártok tagjai közül is.

Magának az államnak hivatalos, köznevelési lapja közölte minap a hírt, mely szerint New York állam ügyészei, bírái, rendőrtisztjei és fegyintézeti tisztviselői ankétjukon kijelentették, hogy az erkölcsi süllyedés legfőbb oka az isteni parancsolatok semmibe vevése. Amit ők megállapítottak, azt mi kétezer éve hirdetjük: a Tízparancsolat nélkül nevelni nem lehet!

A mi erőforrásunk a családi ház. Áldott legyen a küszöb, amely mögött felnőttünk. Brentano a híres író, hazatérve látogatóba a szülői házba, másnap jókor reggel végigcsókolta a kilincseket, mert azok édesanyjának keznyomát viselték. Ez az érzés vezet bennünket is. Ragaszkodunk a szentségi házasság által megszentelt apai és anyai eszményhez. Ragaszkodunk a családi közös imádsághoz és mindenhez, ami a családi életet meleggé és erőssé teszi.

A temető is ad nekünk erőt. Nem élhetünk a tőlünk eltávozottakra való gondolás, az ő irányításuk nélkül. A minap átjött a Dunán egy csallóközi magyar és kijelentette: ha őket ősi szülőföldjükről átkergetik, akkor nem akadályozhatják meg, hogy felássák temetőiket és halottaikat magukkal hozzák. Igen, mert mi benső összeköttetésben élünk múltunkkal, amelyből erő és biztatás száll felénk.

Mi nem akarunk mások lenni, mint magyarok! Még divatból sem engedünk jöttányit a magyarságunkból. Nem tűrjük, hogy magyarok Magyarországot ócsárolják. A magyar ne juttassa a magyart lakat alá! A magyar ne árulkodjék a magyarra!

Mi megbecsülünk mindenkit, akik egyek velünk a magyarságunkban. Azon leszünk, hogy a könnyező Szűzanya ne sírjon hiába felettünk.

Ma ünnepeljük Mária születésnapját. A pásztornép szokása szerint ajánlékot helyezünk bölcsőjébe: hűségünket hitünkhöz, Egyházunkhoz, tiszteletünket a Boldogasszony iránt és törhetetlen hűséget magyarságunkhoz. Ámen.

*(Egyházam és hazám - Mindszenty József hercegprímás szentbeszédei,
Máriapócs, 1946. szept. 8.)*

A r ó z s a f ü z é r

A rózsafüzér erejének megtapasztalása életemben

Szeretném saját élményem elmondásával is megerősíteni a rózsafüzér és a Szűzanya különleges segítő erejét és belé vetett szilárd hitemet, tanúságot akarok tenni erről itt és most...

Fiatal házások voltunk, amikor 1949 elején politikai okokból bebörtönözték a férjemet. Tehetetlenül álltam az események előtt, mert akkoriban mást nem lehetett tenni. Első gyermekemet vártam és mérhetetlenül kétségbe voltam esve, mit tegyek, mit tehetek egyáltalán, hiszen még a helyet sem tudtam, ahol férjemet kereshetem.

Egy szó, mint száz, a hit és a bizalom nem jön magától és azonnal. Meg kell szenvedni, sírni kell érte, a fájdalom mélységeibe kell süllyedni és viselni kell a keresztre feszítettségét. Akkor, lassan feldereng a bizalom, a „hátha tud segíteni valaki”.

Szinte „magától” kínálkozik a Michelangelo által megfestett mennyből lecsüngő rózsafüzér. Bele lehet kapaszkodni. És ott van egy kéz, azt is meg lehet ragadni és szorítani, egyre jobban szorítani.

Öt év telt el. Szinte naponta jártam ki Máriaremetére, a rózsafüzéremet pedig teljes bizalommal felakasztottam a kegytemplom akkor még hozzáférhető fájára, legyen ott helyettem akkor is, ha én nem vagyok. Szakadatlan imáim egyesültek Franciaországban lévő anyósom és sorstársaim imáival. Végül, öt év után a rejtett recski tábor megszűnt, a férjem túlélte a haláltáborot és hazajött. Kilenc hónap múlva megszületett az egyik kislányom, akit a „hála” gyermekeként Mária Erzsébet Annának neveztünk el. A második kislánynál is ragaszkodtam Máriához, azért kapta a Marianna Dóra nevet.

Bármi is történt azután Máriába vetett szilárd hitem megmaradt, tudom, hogy vigyáz a világban szertesét szóródott családomra, legyenek már az égen vagy még a földön.

Ne felejtsetd el, Testvérem, „*Mária mindig segít, minden időben*”

Görgey-Edit